

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr.Lőrincz László ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr.Karsay Zsófia ügyvéd által képviselt) **alperes** ellen házastársi vagyontársaság megállapítása iránti perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. április 22. napján kelt P.20.173/2008/41. számú közbenső ítélete ellen a felperes által 43. és 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z - k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság közbenső ítéletét rész-közbenső ítéletnek tekinti és azt helybenhagyja.

A rész-közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott közbenső ítéletében megállapította, hogy a peres felek 2003. novemberétől 2004. év május 21. napjáig élettársi kapcsolatban éltek.

Közbenső ítéletének indokolása szerint a Ptk.685/A.§-a szerinti élettársi jogviszony jogi tényen, a közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben történő együttélés tényén alapul. Az élettársi jogviszony léte megköveteli a házasságon kívüli együttélést, a közös háztartást, az érzelmi és gazdasági kapcsolatot, különösen a közös vagyoni cél elérése érdekében fennálló vagyoni érdekközösséget, akarategységet, amelyen belül a felek egymást kölcsönösen támogatják, vagyoni ügyeiket közösen intézik, összetartozásukat minden vonatkozásban vállalják.

A közös gazdálkodás tényszerűségének megállapításához szükséges, hogy a felek legalább hallgatólagosan egyetértsenek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyon közös legyen.

Az nem volt vitatott a felek között, hogy 1999. tavaszától közöttük szoros érzelmi kapcsolat állott fenn, összetartozásukat nem csak szűkebb rokoni, illetve baráti kör, de távolabbi ismerőseik előtt is felvállalták.

Kapcsolatuk ebben az időszakban azonban nem ad arra alapot, hogy a közös jövedelem felhasználást magába foglaló, együttesen kitűzött gazdasági célok mentén történő gazdasági együttműködést is magába foglalta volna. Ebben az időszakban a felek gazdasági együttműködése a közös életvitelük költségeinek fedezésére sem terjedt ki.

A tanúként meghallgatott "A", "B", "C", "D" és "E" tanúk a felek anyagi, pénzügyi dolgait érintően semmiféle konkrét információval nem rendelkeztek, abba nem láttak bele. Ugyanakkor az alperessel szorosabb baráti kapcsolatban lévő , "F", "G" és az alperes édesanyja "H" úgy nyilatkoztak, hogy a házasságkötést megelőzően mindkét fél gazdasági

függetlenségét megőrizte, ingatlanaikat külön kezelték és hasznosították, mindegyiküknek külön pénztárcája volt, „külön kasszán voltak”. Ugyanakkor "H" pedig baráti társaságban hallott az ún. adós füzetéről, amibe a peres felek az egymással szembeni tartozásaikat, illetve elszámolnivalóikat vezették a házasságkötést megelőzően.

Mindezen tények a megyei bíróság szerint azt igazolják, hogy a peres felek a szoros érzelmi kapcsolatuk ellenére akkor még közös jövőt nem terveztek, saját jövedelmükkel önállóan rendelkeztek, annak közös gazdasági cél mentén történő felhasználásáról az első ingatlanügyek mentén nem lehetett szó.

Alperes részéről a jövedelmei közös vagyonszerzést célzó, azt eredményezően történő felhasználásához hallgatólagos beleegyezés, hozzájárulás megléte ez időszakban a peradatokból nem olvasható ki, hiszen a felperesi családnál is ismert volt az alperes „házasság illetve nőülés ellenes” szállóigéje.

A közös jövő érdekében történő együttes jövedelem-felhasználást, illetve közös tulajdonszerzést, vagyongyarapodást célzó - legalább hallgatólagos megállapodással jóváhagyott - szándék megléte, mint az élettársi jogviszony szükségképpen fogalmi eleme, tehát a felek kapcsolatából alperes oldalán egyértelműen kifejezésre juttatottan 2003. februárjáig - mind a **helység 1-i**, mind a **helység2...1** utcai ingatlanok vétele időszakában - hiányzott.

A megyei bíróság álláspontja szerint a felperes a közös gazdálkodás mikéntjére vonatkozóan önmagával illetve egyéb peradatokkal is ellentmondásban állóan nyilatkozott. Kereseti kérelmében még határozottan állította, hogy mindkét ingatlan vonatkozásában közösen fizették a vételárat. A személyes meghallgatásakor már árnyaltabban fogalmazott, amikor a 12. sorszámú jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy alperes fizette ki feleségét, illetve egyéb kapcsolatukba hozott adósságait is, de ez alatt az ő fizetéséből éltek, illetve közösen tartották fenn albérletüket, fizették hétköznapi kiadásait. Az is igaz, hogy a második ingatlanvásárlást is alperes fizette, de ez is közös életük alatt történt.

A megyei bíróság szerint a **helység 1-i** ingatlan megszerzésekor közös otthon megteremtése közös elképzelés volt, annak létrehozásában, megteremtésében a közös vagyonszerzést célzó együttműködés ténye azonban nem állapítható meg. Ezt igazolja, hogy még kapcsolatuk ezen időszakában sem irányult az alperes szándéka a felperessel közös vagyongyarapítást célzó együttműködésre, hiszen a házasságkötést megelőzően alperes kezdeményezte a házassági szerződés megkötését. A felperes a perben nem adta meg a tervezett szerződéskötés vonatkozásában az eljáró ügyvéd részére a titoktartás alóli felmentést, így a tanú meghallgatására nem kerülhetett sor. Ezt a körülményt azonban a megyei bíróság nyomatékosan a felperes terhére értékelte. Elfogadta ezzel kapcsolatban azon alperesi tényelőadást, hogy az alperes azt szerette volna rögzíteni, amilyük van a házasságkötés előtt, az mindegyiküknek a sajátja.

A peres felek között az eljegyzésre 2003. novemberében került sor és ezen időszaktól a megyei bíróság álláspontja szerint már az alperes oldalán is fennállt hallgatólagosan az a beleegyezés, hogy a közös tevékenység eredményeként szerzett vagyon közös vagyon legyen.

A közbenső ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte a megyei bíróság ítéletének megváltoztatását akként, hogy az élettársi kapcsolat kezdő

időpontja 2001. december hónap legyen. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozathozatalra történő utasítását.

Fellebbezésének indoklásául előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a tényállást hiánytalanul, teljes körűen állapítsa meg minden tényezőre kiterjedően. Ítéletét és a tényállást az alperesi oldalon álló tanúk vallomására alapította és figyelmen kívül hagyta a felperes által meghallgatni kért tanúk vallomását, azokat elfogultnak minősítette.

A megyei bíróság az elsőfokú eljárásban beszerzett bizonyítékokkal ellentétben az élettársi kapcsolat kezdetét csupán 2003. novemberében határozta meg. Ezen időponttal még alperes édesanyja vallomása is ellentétes, aki úgy nyilatkozott, hogy a **helység 1-i** házat már mint leendő közös fészket tervezték átalakítani és annak folyamatban léte alatt számára úgy tűnt, hogy már fia részéről sem volt olyan határozott a nősülés elutasítása, mint korábban.

A 2003. novemberi időpont így iratellenes, hiszen az ügyben meghallgatott szinte valamennyi tanú egyezően nyilatkozott, hogy peres felek között 1999. tavaszától szoros érzelmi kapcsolat állt fenn „álom párként” tartották őket számon ismerőseik.

A megyei bíróság figyelmen kívül hagyta a felperes számára kedvező döntés megállapíthatóságát eredményező nyilatkozatokat. Nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a peres felek rendszeresen közös programra jártak családtagjaikkal, barátaikkal, az alperes gyermekeivel, közös nyaralások és programok voltak.

A felperes gyakran gondoskodott az alperes gyermekeiről, azok betegsége idején hétköznapiakon a felperes ápolta őket.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a felek egymás bankkártyáinak PIN-kódját ismerték, azt kölcsönösen használták. Ennek ellenére a megyei bíróság nem találta megállapíthatónak az együttesen kitűzött gazdasági együttműködés tényét. Különösen fontos jelentőséget tulajdonított, hogy közöttük még a házasság fennállása alatt sem volt klasszikusan közös kassza, ebből azonban helytelenül vonta le azt a következtetést, hogy ezt az élettársi kapcsolat megállapíthatóságának akadályaként kell figyelembe venni.

Megállapítható, hogy a felek közösen bérelnek lakást, egyértelműen a közös cél elérése érdekében tett lépés volt, amely az élettársi kapcsolat megállapíthatóságának egyik feltétele. E körben hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.759/1993/4. számú döntésében foglaltakra és ezt kérte figyelembe venni. Hivatkozott arra is, önmagában nem zárja ki az élettársi kapcsolat megállapíthatóságát az, hogy a közös gazdálkodás során a pénzügyi kezelést kizárólag egyik fél végezte, úgyszintén az sem, ha a közös háztartással kapcsolatos kiadásokat, illetőleg tevékenységet kizárólag az egyik fél viseli, illetve fejt ki, tehát nem a pénzügyi kezelés formális módja, hanem a jövedelmeknek a közös életvitelhez való felhasználása, a megtakarításnak az együttélést szolgáló célra való fordítása az, ami a gazdálkodás jellegét meghatározza (Legfelsőbb Bíróság Ptv.II.20.272/2009.).

A polgári jog korlátozott élettársi vagyonszerzést nem ismer, a feleknek a közös gazdálkodásban folytatott eltérő tevékenységét a szerzésben való közreműködés szerint a tulajdonszerzés arányának megállapításakor kell kifejezésre kerülnie.

A megtartott fellebbezési tárgyaláson hangsúlyozta, téves az elsőfokú bíróság jogi álláspontja, amely annak tulajdonított döntő jelentőséget az élettársi kapcsolat időpontjának meghatározásánál, hogy az alperes saját nyilatkozata szerint mikor ítélte úgy, hogy most már együvé tartoznak, közös jövőt terveznek egymással. Élettársi kapcsolat időpontjának meghatározásánál nem a felek szubjektív nyilatkozata, szempontjai az irányadók, hanem a jogvitában rendelkezésre álló bizonyítékok. Ezek objektív mérlegelésével pedig megállapítható, hogy 1999. évtől kezdődően a házasság megkötéséig élettársi kapcsolatban éltek.

A PIN-kód ismeretének hiányával kapcsolatban előadta, hogy ma már a PIN-kód ismeretét, illetve nem ismeretét kideríteni nem lehet. Az a felperes álláspontja, hogy bizonyítást lehetett volna lefolytatni arra nézve, hogy a felperes az alperes külföldi tartózkodása alatt pénzt vett-e fel, vagy sem. Mivel a meghatalmazást két napja kapta a per vitelére, így e körben csak most tudja előterjeszteni a pénzintézet megkeresésére vonatkozó bizonyítás iránti indítványát.

A felperes által az elsőfokú eljárásban becsatolt naplóból egyértelműen megállapítható, hogy nem kreált, korabeli történéseket a megtörténéskor rögzít, így bizonyítékként figyelembe vehető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a megyei bíróság közbenső ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Hangsúlyozta, a **"Helység"2...2** utcai bérelt lakás bérleti díját banki átutalással ő fizette, ezt megfelelően igazolta az elsőfokú eljárásban.

Helyesen állapította meg összegzésében, hogy a megélhetési költségeket és az albérleti díjakat ő fizette, ugyanakkor egymástól teljesen függetlenül kezelte mindkét fél az anyagi, pénzügyi vonatkozású dolgaikat. Egymástól teljesen függetlenek voltak, függetlenül döntöttek minden ilyen kérdésben, közös gazdálkodás nem volt közöttük, csupán érzelmi összetartozás.

Álláspontja szerint a felperes által becsatolt napló csupán másolat, az a közös gazdálkodásra vonatkozóan bizonyítékként nem vehető figyelembe.

A felperes a per folyamán sorozatosan és következetesen összemosta kapcsolatuk érzelmi mibenlétét a közös gazdálkodással.

A gyermekeiről való gondoskodás emlegetése szintén nem alapos, hiszen a gyermekekhez való viszonya miatt romlott meg a házasságuk.

Nem felel meg a felperes azon előadása sem a valóságnak, hogy egymás bankkártyáinak PIN-kódját ismerték és azt kölcsönösen használták. A felperes nem ismerte az ő bankkártyáinak PIN-kódjait, ugyanakkor ő sem a felperesét. Ez időszakban arcképes hitelkártyával rendelkezett, amit a felperes használni nem tudott. A felperesnek a számláihoz soha nem volt semmilyen szintű hozzáférése.

A felperes is elismerte, hogy „még házasságkötésüket követően sem volt közöttük közös kassza”, ez így is van és természetesen a házasságkötést megelőzően is így volt.

A Legfelsőbb Bíróság szerinti „közösén intézzék ügyeket, gazdasági téren együttműködjenek” kíváncsággal ellentétben áll a felperes 2004.évi ...**3** utcai lakásának megvásárlására, melyet egyedülként végzett, ahogy ő is nélküle döntött és vitte véghez

2000-ben a **helység 1-i** házrész visszavásárlását, illetve 2002-ben a Győr, **helység2...1** utcai lakása megvásárlását.

Alapítanul hivatkozik a felperes a Legfelsőbb Bíróság Ptörv.II.20.272/2009. számú határozatára. A jövedelmeknek a közös életvitelhez való felhasználása az együttélést szolgáló célra való felhasználása nem történt meg, mivel nem volt közös gazdasági céljuk.

"I" tanú vallomásából is megállapítható, hogy a **helység 1-i** ingatlan felújítását ők ketten a tanúval közösen végezték, kizárólag az ő anyagi ráfordításával. A felperes a kertben tevékenykedett, „maszatolgatott”, ahogy a tanú is elmondta.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a házasságkötésük előtt "J" ügyvédnőt azzal a szándékkal keresték fel, hogy házassági szerződést kössenek, ezt felperes is elismeri. A szerződéskötés azért hiúsult meg, mert a felperes teljesíthetetlen követelésekkel állt elő.

A megtartott fellebbezési tárgyaláson hangsúlyozta, az alperes többször is hangoztatta, hogy nem kíván közös gazdálkodást, élettársi vagyunközösséget.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy a felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperessel 1999. év óta fennállt élettársi kapcsolata és az ennek idejére esően ingatlan-nyilvántartáson kívüli élettársi vagyunközösség jogcímén megszerezte a "**Helység1**"...hrsz-ú ingatlan ¼-ed, valamint a **Helység2-i**... hrsz. alatti ingatlan ½-ed részének tulajdonjogát.

A későbbiekben az alperessel közös tulajdonát képező ingatlanokon fennálló tulajdonközösség megszüntetését is kérte akként, hogy az ingatlanokban meglévő tulajdoni hányadát összesen 13.500.000,- forint megváltási ár ellenében a bíróság adja az alperes tula

jdónába. Ezen túlmenően 23 ingó vagyontárgy vonatkozásában igényt tartott - élettársi illetve részben házastársi vagyunközösség címén - az alperessel fennálló közös tulajdona megállapítására és természetben illetve értékkülönbözlet fizetése fejében az ingók körében a közös tulajdon megszüntetését kérte.

A megyei bíróság a 41. sorszámú jegyzőkönyvébe foglalt I. sorszámú végzésében az élettársi kapcsolat fennállta, illetve annak időbeli határai megállapítása tárgyában az eljárást elkülönítette az élettársi közös szerzésre alapított igények összecszerű elbírálásától, illetve a további, a házastársi vagyunközösség megosztása iránti igény tárgyában előterjesztett kereset tárgyalásától, majd a Pp.213.§.(3) bekezdése értelmében az élettársi kapcsolat fennállta és időtartama körében közbenső ítéletet hozott.

Közbenső ítélet (Pp.213.§.) meghozatalának alapvető feltétele, hogy a követelés a jogalap és az összeg (mennyiség) szerint elkülöníthető legyen.

A házassági vagyunkjogi igény tekintetében - szemben az élettársi vagyunközösségi igényekkel - általában közbenső ítélet meghozatalának nincs helye, miután a házastársi vagyunkjogi viszonyok rendezése valamennyi igény együttes elbírálását feltételezi. (BH.1976.159, BH.1982.11.)

A házasságkötés előtti együttélés körében kialakult bírói gyakorlat szerint a házasságkötést megelőző élettársi kapcsolat házassági életközösségnek ugyan nem tekinthető, hiszen az élettársi jogviszony vagyoni jogi megítélésére a Ptk.578/G.§.(1) bekezdése az irányadó. A Legfelsőbb Bíróság - már hatályon kívül helyezett - 10. számú Irányelvének 3. pontja alapján kialakult bírói gyakorlat azonban vélelmet állít fel arra vonatkozóan, „abból a ráutaló magatartásból, hogy a házastársak a házasságkötés előtti élettársi együttélésük során a közösen szerzett vagyontárgyakat továbbra is közösen használják és kezelik - ellenkező megállapodás hiányában - arra kell következtetni, hogy azokat a házastársi közös vagyonuk részévé kívánták tenni”.

A házastársak ilyen módon vélelmezett és csak az ellenkező bizonyításával megdönthető akarata folytán vagyoni jogi vonatkozásban a házasságot megelőző életközösség a házassági életközösséggel egységbe olvad, ezért az életközösség megszűnésekor - a vagyoni viszonyok méltányos rendezése érdekében - a házasság vagyoni jogi hatásait az életközösség tényleges kezdetének időpontjától kell számítani (Pfv.II.22.531/1994.).

Nem alkalmazható a vélelem akkor, ha

- felek ezzel ellentétes tartalmú házassági vagyoni jogi szerződést kötöttek,
- házassági vagyoni jogi szerződést nem kötöttek ugyan, de az élettársi kapcsolatuk vagyoni jogi következményeiben - akár kifejezetten, akár hallgatólagosan - ettől eltérően állapodtak meg,
- az ettől eltérő akaratuk a körülményekből kétséget kizáróan felismerhető, elegendő, ha bármelyik házastárs a házasságkötéskor - de nem később és különösen nem a vagyonmegosztási perben - ellentétes szándékát kinyilvánítja,
- a házasságkötést megelőző együttélés nem felel meg az élettársi kapcsolat tartalmi elemeinek. (Csúri Éva Katalin: A házassági vagyoni jog gyakorlati kérdései 30-31. oldal.)

A megyei bíróság közbenső ítélete nem tartalmaz indokolást arra vonatkozóan, hogy az élettársi kapcsolat fennállta és időtartama körében miért hozott közbenső ítéletet. Ez azonban a rendelkezésre álló eljárási adatokból megállapítható. A peres felek házassági vagyoni jogi szerződést nem kötöttek ugyan, de az élettársi kapcsolatuk vagyoni jogi következményeiben az ítéletábra megítélése szerint hallgatólagosan, illetve ráutaló magatartással úgy állapodtak meg, hogy ezen időszakot a házastársi közös vagyonuk részévé nem kívánják tenni.

E körben az ítéletábra döntő súllyal értékelte - a megyei bíróság által is figyelembe vett - azon tény, hogy az alperes a házasságkötést megelőzően kezdeményezte a házassági vagyoni jogi szerződés megkötését és ennek érdekében eljárak "J"-nél. Az alperes kérte tanúként ezen személy kihallgatását, a felperes azonban az ügyvédi titoktartás alól a felmentést nem adta meg, így a tanú meghallgatására nem kerülhetett sor. Azt azonban maga a felperes is elismerte, azért mentek "J"-hez, hogy házassági vagyoni jogi szerződést kössenek (23. jegyzőkönyv 4. oldal 3. bekezdés). Ezért az ítéletábra - a megyei bíróság álláspontjával egyezően - elfogadta az alperes azon tényelődését, azt szerette volna rögzíteni a szerződésben, hogy amilyük van, a házasságkötés előtt, az mindegyiküknek a sajátja. Így nincs olyan élettársi vagyoni közösség, ami a fentebb hivatkozott általános elvek szerint beolvadt volna a házassági életközösségbe.

Ezért az ítéletábra a megyei bíróság közbenső ítéletét - figyelemmel az elkülönítésre - a Pp.213.§.(2) és (3) bekezdése értelmében rész-közbenső ítéletnek tekintette.

Ezt követően az ítélőtábla azt vizsgálta, hogy a felperes által a fellebbezési tárgyaláson bejelentett - a pénzintézetek megkeresésére vonatkozó - bizonyítási indítvány teljesíthető-e.

E vonatkozásban a Pp.235.§.(1) bekezdése kimondja, a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna.

A fentiek értelmében, hogy a másodfokú eljárásban a bizonyítás lefolytatása nem korlátlan. Az tényként állapítható meg, hogy a megyei bíróság a 6. sorszámú végzésében a Pp.3.§.(3) bekezdése alapján öt terhelő tájékoztatási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett és kioktatta a felperest a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve figyelmeztette a bizonyítás sikertelenségének jogi következményeiről is (Pp.141.§.(6) bekezdés).

A felperesnek a Pp.141.§.(2) bekezdése értelmében gondos és az eljárást elősegítő pervitel esetén lehetősége lett volna ezen bizonyítás iránti indítványát előterjeszteni, ezt azonban elmulasztotta. Önmagában az a tény, hogy a felperesnek a fellebbezési eljárásban új jogi képviselője van, még a felhívott jogszabályi rendelkezések alapján nem ad alapot a bizonyítási indítvány teljesítésére. A mulasztása következményeit így a felperesnek kell e vonatkozásban viselnie.

Az ítélőtábla érdemben sem osztotta a felperes fellebbezési érvelését.

A megyei bíróság közbenső ítéletében a lefolytatott széles körű bizonyítási eljárás adatait a Pp.206.§-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve megalapozott tényállást állapított meg és az ebből levont jogi következtetése - a kialakult bírói gyakorlatot figyelembe véve - az élettársi kapcsolat fennállása és időtartama vonatkozásában helytálló.

A megyei bíróság helyes jogi okfejtéssel mutatott rá közbenső ítéletének indokolásában arra, hogy a Ptk.685/A.§-a és a Ptk.578/G.§.(1) bekezdése szerinti élettársi kapcsolat létrejöttének és fennállásának megállapítása fogalmilag feltételezi a közös lakásban való együttlakást, a közös háztartás fenntartását, a felek közötti érzelmi kapcsolat fennállását, az együvé tartozásuknak harmadik személyekkel szemben való felvállalását és azt is, hogy a felek legalább hallgatólagosan egyetértenek abban, hogy a közös gazdálkodásuk eredményeként megszerzett vagyon közös legyen. Helyesen fejtette ki azt is, hogy az említett fogalmi elemek együttes megvalósulása esetén az élettársi kapcsolat fennállása közös tulajdonszerzést csak az együttélés ideje alatt akár együttesen, akár külön-külön megszerzett vagyontárgyakra, illetve vagyonszaporulatra nézve és csak a szerzéshez való hozzájárulás arányában eredményez (BH 2007.122.).

Az élettársi jogviszonynak fogalmi eleme tehát - többek között - a gazdasági közösség fennállása és ezzel összefüggésben az együttélés alatt szerzett vagyonszaporulatra nézve a közös tulajdonszerzés célzata is. Ennek hiányában az élettársi jogviszony létrejöttének és fennállásának ténye meg sem állapítható, még akkor sem, ha a felek egyébként közös háztartásban élnek.

Egyértelmű a bírói gyakorlat abban, nem eredményezheti a Ptk.685/A.§-a szerinti gazdasági közösség és élettársi jogviszony létrejöttét, és ebből következően a feleknek a

Ptk.578/G.§.(1) bekezdése szerinti közös tulajdonszerzését a közös lakásban és közös háztartásban, érzelmi közösségben történő együttélés akkor, ha a felek gazdasági együttműködése kizárólag a közös életvitel költségeinek a fedezésére terjed ki, egyéb vonatkozásban viszont a vagyoni függetlenségüket fenntartják (BH 2007/122.)

Az élettársi kapcsolat kezdő időpontja körében az ítélet tábla osztotta a megyei bíróság jogi álláspontját és a közbenső ítélet indokolásában foglaltakat. A Pp.164.§.(1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak igazolása, hogy 1999. decemberétől kezdődően az alperessel élettársi kapcsolatban élt. Ezen bizonyítási kötelezettségének azonban a peres eljárásban nem tudott eleget tenni és ítéleti bizonyossággal nem tudta igazolni az általa előadottakat.

Alaptalanul hivatkozott fellebbezésében a felperes arra, hogy a megyei bíróság csak az alperesi tanúk vallomását vette figyelembe, a felperesi tanúk előadását pedig mellőzte. Az elsőfokú eljárásban meghallgatott "A", "B", "C", "K", "E" és "L" tanúk csak a peres felek külső megnyilvánulásairól, életviteléről tudtak nyilatkozni, a belső, anyagi dolgaikat nem ismerték, erre vonatkozóan érdemi nyilatkozatot nem tudtak tenni.

Ugyanakkor az alperes közelebbi ismerősei, barátai, így , "G" és "H" tanúk egyértelműen azt adták elő, hogy a peres felek érzelmi kapcsolata egyértelműen fennállt, azonban a házasságkötésig gazdasági függetlenségüket megőrizték, ingatlanjaikat külön hasznosították és külön kezelték, „külön kasszán voltak”. Ezt a tényt az alperes édesanyjának, "H"-nak a tanúvallomása is alátámasztotta. Ugyanakkor "H" érdektelen tanú elmondta, hogy baráti társaságban hallott az, „ún.adós füzetéről”, amelybe a peres felek az egymással szembeni tartozásaikat illetve elszámolnivalóikat vezették. Az ítélet tábla megítélése szerint ez egyértelműen azt igazolja, hogy 2003. novemberét megelőzően a peres felek között a közös vagyonszaporulatra nézve a közös tulajdonszerzés célzata nem állt fenn, hiszen a felperes is külön kezelte az ő kizárólagos tulajdonát képező szombathelyi ingatlant, pénzügyeiket elkülönítetten intézték.

Ezen eljárási adatokat a perben szerzett egyéb eljárási adatokkal a Pp.206.§-ában foglalt elveknek megfelelően és együttesen értékelve helyesen jutott a megyei bíróság arra az álláspontra, hogy a közös vagyonszerzési célzat csak 2003. novemberétől, az eljegyzéstől kezdődően állapítható meg, mivel ezt megelőző időszakra a felek gazdasági együttműködése kizárólag a közös életvitel költségeinek fedezésére terjed ki, vagyoni függetlenségüket pedig megtartották. A Pp.206.§.(1) bekezdése értelmében a bizonyítékok felülmérlegelésére csak akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság kirívóan okszerűtlen mérlegelést alkalmazott, vagy pedig a mérlegelése körébe vont adatok értékelésénél nyilvánvalóan helytelen, okszerűtlen következtetésre jutott. Ez pedig a rész-közbenső ítélet vonatkozásában nem állapítható meg.

Mindezen indokok alapján az ítélet tábla a megyei bíróság közbenső ítéletét rész-közbenső ítéletnek tekintette és a Pp.253.§.(2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2011. évi május hó 5. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró